

лія,» (6) Дълга была нрѣпирнята съ Римлянытъ върху този предмѣтъ; но най-подирь са свършва съ пресждата на патріаршескытъ прѣдставители: «Огсждамы, щото Българската земя, която отколѣ са е намѣрвала подъ грѣцка власть и е имала грѣцкы священници, и която язычеството откъснѣло отъ св. Цариградска църква, сега да ѝ са върне чрезъ христіянството.»

Съ този начинъ, на 3-ій марта 870 г. България са пакъ съединила съ Вѣсточната църква. Борисъ приелъ рѣшеніето на патріарсытъ и архіетископа Теофилакта, когото Игнатій му проводилъ. Папскійтъ легатъ (посланикъ) Гримоалдъ, склоненъ съ пары, оставилъ доброволно България. Недрѣстаннытъ протесты на папытъ, Адріана II и Іоанна VIII, заплашваніята върхъ грѣцкото духовенство въ България и отлаженіето, което тѣ произнесли надъ него, безбройнытъ имъ писма и жалбы до императора Василія, Игнатія, Бориса, до Българскытъ Велможи, нѣмали никакво дѣйствиѣ. Като разкъсалъ свръзката си съ Римъ, Борисъ са сближилъ съ Цариградъ по много отъ колкото по-напрѣдъ, и по-много отъ колкото прѣдшественницытъ му; слабъ и нерѣшителенъ въ язычеството, той и въ христіанското слѣдува сжщата нерѣшително политика, склонява са ту на тѣзи, ту онѣзи страна. Той проводилъ сына си Симеона въ Цариградъ за образование: « тогози Симеона, хортува Италиянскійтъ лѣтописецъ, нарекли, , сир. полвина Грѣкъ, защото той отъ дѣтинство са училъ въ Византія на риториката (сир. краснорѣчіето) Димостенова и на силлогизмытъ (сир. логиката) Аристотелевы. Грѣцытъ отъ своя старна мамѣли Българытъ съ разны почести: Императорьтъ нарѣкълъ Бориса свой духовенъ сынъ, Българскійтъ ар-

---

(6) Подробности виждь въ приложеніето на 17 брой отъ «българ. Книжицы» по исторіята на българытъ, стр. 39.